

[Axel Møller.]

faa denne Benævnelse har maattet underkaste sig Prøve, har maattet opfylde strengere Eksamensbetingelser, forbød at gaa saa vidt; det er alene Grunden til, at vi er enedes om dette Kompromisforslag, der er bygget paa Underretssagførernes Deputations eget subsidiære Forslag, saa ærede Medlemmer vil overfor Sagførere, der beklager sig over, at man ikke er gaaet videre end her, kunne henvise til, at deres egen Deputation for Rigsdagen har udtalt Ønske om, at man, hvis man ikke kunde gaa med til det principale, saa dog i hvert Fald vilde gaa med til dette subsidiære Forslag.

Og et sagligt Hensyn af langt større Betydning end de Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem Hr. Pürschel, er det, at Flertallet indenfor det sagkyndige Retsplejeudvalg, som er sat netop for at være raadgivende og vejledende for Rigsdagen i disse Spørgsmaal, har udtalt sig til Gunst for, at man imødekom Underretssagførernes Henvendelse. Dette Retsplejeudvalg vilde sikkert ogsaa have foretrukket, at man imødekom Underretssagførerne ved dette Kompromisforslag fremfor helt at afvise dem. Der har ogsaa indenfor det store Retsplejeudvalg været et subsidiært Forslag fremme, som har samlet adskillige Stemmer, altsaa noget i Retning af det, her foreligger.

Maa jeg i denne Forbindelse erindre om, at det juridiske Fakultet i 1924 i Anledning af en privat Henvendelse fra en Landsretssagfører har udtalt sig imod, at man giver Underretssagførerne denne vidtgaaende Beføjelse til uden videre at kalde sig Landsretssagførere. Dette har Ændringsforslaget for saa vidt ogsaa taget Hensyn til, som man nu har indskrænket Benævnelsen til en Del af Underretssagførerne.

Man har stillet sig saa liberalt som muligt, nemlig ved at sige, at de Sagførere, der overhovedet havde vist i Gerning, at de vilde benytte denne Ret til at møde i Landsretten, vilde man ogsaa imødekomme, saaledes at det Hovedsynspunkt, som ligger til Grund for Kompromisforslaget, er dette, at de, der har vist at ville være Landsretssagførere af Gavn, ogsaa skal have Lov til at være det af Navn, men de Folk, der overhovedet aldrig har benyttet sig af denne Ret, har ikke noget særligt Krav paa at smykke sig med en Titel, der dog i nogen Grad vil blive misvisende.

Jeg har ikke noget som helst imod,

men vil tværtimod finde det rigtigt, om man kunde komme til en mere simpel og rationel Ordning af Forholdet mellem de forskellige Klasser af Sagførere. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. H. F. Ulrichsen i — saaledes som han har fremstillet det i „Berlingske Tidende“ for i Morges —, at den nuværende Tilstand med de alt for mange Klasser, det alt for store Kineseri indenfor Sagførerstanden, trænger til en Revision. Men den store Leddeling og Klassedeling indenfor Sagførerstanden har vi allerede, og dette Ændringsforslag om denne Benævnelse til en vis Klasse af Underretssagførere vil saamænd ikke gøre det stort værre, end det er i Forvejen.

Den Omstændighed, at man her i Folketinget vedtager dette Kompromisforslag, forhindrer paa ingen Maade Landstinget i en rolig og saglig Overvejelse af det samme Spørgsmaal. Sikkert vil Landstinget paa mange Punkter gøre Ændringer i det, vi har vedtaget her, saa vi til sin Tid vil faa Lovforslaget tilbage, maaske i Slutningen af denne Samling, forhaabentlig for saa at faa det endeligt færdigt fra Rigsdagen. Der er intet som helst i Vejen for, at vi stemmer for Kompromisforslaget, ogsaa de Herrer, som gerne vil gaa videre, for derved at tilkendegive overfor Landstinget, at Folketinget sympatiserer med Underretssagførernes Krav og til en vis Grad gerne vil komme dem i Møde.

Kompromisforslaget er ikke affattet paa den Maade, jeg vilde have foretrukket, jeg har slaaet af paa mine personlige Anskuelser for overhovedet at faa et Resultat. Var der kommet en 3—4 Forslag fra forskellig Side for at støtte Underretssagførerne, tror jeg, at Resultatet vilde være blevet, at Modstanderne af Forslaget ligesom Napoleon havde vundet Slaget ved at splitte Modstanderne og slaa dem hver for sig. Derfor har vi samlet os om dette, ogsaa Medlemmer, som ikke er fuldt tilfredse med denne Form. Jeg kunde lige saa vel som det ærede Medlem Hr. Pürschel have kritiseret Enkeltheder i det, men jeg mener, at vi maa stemme derfor, hvis vi overhovedet vil fremme Underretssagførernes Interesser paa dette Punkt.

Jeg kan kun betragte det som en meget lidet overbevisende Talemaade, naar det ærede Medlem Hr. Pürschel hævdede sig saa højt paa Koturnen, at han sagde, at hvis et saadant Forslag som dette vedtages, vil Retfærdigheden græde. Nej, Retfærdigheden har i mange Tilfælde langt større Grund til at græde end ved Vedtagelsen af et saadant Forslag, der har